

A romantic couple is shown in a close embrace, kissing passionately in the rain. The man, on the left, is shirtless and has a beard. The woman, on the right, has long dark hair and is wearing a dark top. Raindrops are visible falling around them, creating a soft, atmospheric effect. The background is a bright, slightly blurred outdoor setting.

DOKONALÍ NEZNÁMI

Nie je všetko také, ako sa na prvý pohľad zdá

J. T. GEISSINGER

DOKONALÍ NEZNÁMI

**DOKONALÍ
NEZNÁMI**

J. T. GEISSINGER

DOKONALÍ NEZNÁMI

Preložila Andrea Vargovčíková

IKAR

J. T. Geissinger
PERFECT STRANGERS

Copyright © 2019 by J. T. Geissinger, Inc.
Cover design © by Letitia Hasser
Translation © 2026 by Andrea Vargovčíková
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0518-1

*Venujem Jayovi,
svojmu dokonalému neznámemu.*

I. ČASŤ

Svet zlomí každého a mnohí ostanú
na tých poškodených miestach silnejší.
Tých, ktorých nezlomí, však zabije.

ERNEST HEMINGWAY

Blondínka leží nahá na posteli, kolená má zohnuté, stehná rozkročené a v rukách stíska plachtu. Vedľa postele nehybne stojí oblečený muž a díva sa na ňu. Pasie sa očami na jej mladom, štíhlom tele, napätom od očakávania.

Skloní sa a zaprie sa dlaňou vedľa blondínkinej hlavy. Druhou rukou ju chytí okolo krku.

„... sa máš? Čo povieš na byt?“

Chrapľavý hlas patrí mojej literárnej agentke Estelle, ktorú poznám hádam už večnosť. Denne vyfajčí dve škatuľky tenkých cigariet Virginia Slims a od šesťdesiatych rokov až doteraz nosí ten istý vysoký natupírovaný účes, ale kedysi uhľovočierne vlasy má už ocelovosivé. Meria sotva meter päťdesiat aj s podpätkami, je papuľnatá a prekypuje energiou. Hoci je útla, v skutočnosti je to raketa v kostýme od Chanela, ktorá vám odhryzne hlavu rovnako ľahko, ako vás obdarí úsmevom.

Väčšina ľudí sa jej bojí, no ja drsniačky zbožňujem.

Veľmi dobre viem, aké rany musí človek utrpieť od života, aby stvrdol.

„Mesto je presne také krásne, ako si vravela, Estelle. A tvoj byt je...“ Blondínka prehne chrbát, keď sa jej muž

lačne prisaje na pery a rukou jej sklzáne z krku na plný prsník s ružovou bradavkou. „... úžasný. Okolie je úžasné.“

Mám tým na mysli najvyššie poschodie elegantnej desaťposchodovej budovy v luxusnej rezidenčnej štvrti, o jedno poschodie vyššie oproti bytu, v ktorom sa príťažlivý pár chystá na sex, na opačnej strane tienistého dvora.

Ani sa neobťažovali zatiahnuť závesy v spálni, a tak mám z okna v obývačke, pri ktorom práve stojím, na nich nerušený výhľad.

Vari s tým počítali? Vzrušuje ich riziko, že by ich mohol niektorý sused pozorovať?

Možno presne o to im ide.

„To je skvelé, moja!“ nadchýna sa Estelle. „Som veľmi rada, že sa ti páči.“ Po ťaživej odmlke dodá: „Dúfam, že zmena prostredia ťa inšpiruje.“

To rozhodne, len nie tak, ako to myslí. Muž zovrie blondínke zápästia a presunie dychtivé ústa z jej prs na brucho a vzápätí medzi nohy. Blondínka zakloní hlavu, zavrie oči a zastoná.

Zo stonania, ktoré sa nesie dvorom, mám zimomriavky. Ani si nepamätám, kedy som naposledy takto nahlas stonala od rozkoše. Ak vôbec niekedy.

Jej partner má očividne talentovaný jazyk.

Nevidela som mu do tváre, zazrela som ho iba letmo z profilu, a teraz ho už vôbec nevidím, keďže má hlavu medzi atraktívnymi stehnami. Zmocňuje sa ma zvedavosť. Ako tento exhibicionista vyzerá? Je fešák? Nieko tunajší? Je obyčajný ako krajec bieleho chleba? Aký muž dokáže ženu presvedčiť, aby sa tak samopašne zvjala pred očami niekoľkých desiatok potenciálnych svedkov?

Alebo to bol jej nápad? Napokon, je mladá a krásna. Táto kombinácia prinúti človeka stvárať neuveriteľné hlúposti.

Mala by som o tom čosi vedieť. Zoznam pochatostí, ktoré som vyviedla počas svojej premárnenej mladosti, je žalostne dlhý.

Lenže toto? Takto som sa v tom veku veru nesprávala.

Nemala by som ich však súdiť. Nikomu tým neubližujú. Asi len žiarlim.

Nie asi, určite žiarlim. Bože, veď ju počúvajte! Tým krikom by zobudila aj mŕtveho!

Odvrátim sa od okna vo chvíli, keď blondínka vyvrcholí a vrieska z plných pľúc, a zamierim do kuchyne po niečo ostré.

Aj ja, aj Estelle zbožňujeme bourbon, preto sa poteším, keď nájdem policu na jednej strane špajzy plnú alkoholu. Je tu aj chladnička na víno, no z cukru ma bolí hlava, preto si zbierku kvalitných burgundských vín nevšímam a otvorím si fľašu toho najlepšieho alkoholu z Kentucky. S pohárom sa neobťažujem a odpijem si rovno z fľaše.

Ak mám nasledujúce tri mesiace počúvať orgazmické výkriky susedov, budem sa musieť poriadne obrniť.

„Číslo na správcu bytovky je na chladničke, moja,“ pokračuje Estelle. „Ak ti vypovie klimatizácia, bez váhania mu zavolaj. Viem, že nerada druhých obťažuješ, no na tú klímu sa nedá spoľahnúť. A v lete tam určite bude peklo. Globálne otepľovanie a tak.“

Kým rozpráva, opäť si upijem.

„Si unavená z letu? Mám na to nejaké bylinky v lekárnike. A, pravdaže, alkoholu si môžeš vziať, koľko chceš. Na malom trhu na rohu majú skvelý výber syrov

a na ulici Desnouettes, jeden blok od bytu, sa v septembri každý utorok a štvrtok koná farmársky trh.“

Toto zhrnutie mi urobila ešte pred odchodom z New Yorku, no Estelle je dôkladná. Ďalšie orgazmické zavýjanie zvonka ma núti znova si odchlipnúť bourbonu. Rozmýšľam, či sa nebudem musieť ubytovať v hoteli, aby som sa tomuto hluku vyhla.

„Teraz ma dobre počúvaj,“ zväžnie Estelle. „Radila som ti, aby si sa upokojila a zrelaxovala, a myslela som to vážne. Oddýchni si, dobre jedz, často sa prechádzaj a hlavne sa snaž nemyslieť.“

V skutočnosti chce povedať: *Snaž sa nespomínať.*

Snaž sa neobviňovať.

Snaž sa nechať minulosť minulosťou.

Čosi v tom zmysle.

Keby bolo nechať minulosť minulosťou také jednoduché ako sa pre to rozhodnúť, nebola by som tu, tisíce kilometrov od domova. Ľudia si však neuvedomujú, že minulosť je živá, dýchajúca entita, ktorá existuje nezávisle od našich želaní a najlepších úmyslov. Nikam neodchádza a určite nie je neviditeľná. Jej odtlačky poznacia každý prítomný okamih, jej ťarcha dopadá na každú sekundu budúcnosti, jej dôsledky sa ozývajú na každom rohu nášho života.

Minulosti sa nezbavíme, tak ako nezastavíme rotáciu Zeme.

Musím sa však aspoň tváriť, že sa snažím, pretože nihilistov nemá nikto rád. V depresii sa môžete utápať len dovtedy, kým ľudia nestratia trpezlivosť a nezačnú nad vami nenápadne prevracaať oči.

„Určite,“ súhlasím naoko veselo. „O premýšľanie sa ani nebudem pokúšať.“

Estelle to očividne uspokojí. „Dobre. A keby ťa náhodou kopla múza...”

„Budeš prvá, kto sa to dozvie.“

Keď sa od stien obývačky odrazí ďalší omámený výkrik, zatvorím oči a jemne buchnem hlavou o dvere do špajzy.

O dve hodiny neskôr som už osprchovaná, sedím za stolom v neďalekej príjemnej kaviarničke a sŕkam predražené espresso. Popritom preklínam všetky rozhodnutia, ktoré ma sem priviedli.

Zo stromov sa ozýva vtáčí štebot. Vzduchom sa šíri sladká vôňa kvitnúcich čerešní. Nekonečná obloha je rozprávkovo modrá a kde-tu po nej preplávajú riedke obláčiky, ktoré sú také dokonalé, až vyzerajú ako namaľované.

Je jún a Paríž pôsobí gýčovo romanticky.

A ja si pripadám smiešne. Som žena, ktorú sprevádzajú len duchovia, zatiaľ čo po tienistom bulvári sa prechádzajú zástupy mladých milencov a držia sa za ruky. Ďalší na seba hádzu zamilované pohľady, sediac za stolmi prikrytými vyžehlenými bielymi ľanovými obrusmi.

Mesto lásky. Čo mi to napadlo vybrať sa práve sem?

Láska tu na mňa útočí zo všetkých strán. Akoby sa vysmievala mojej bolesti a s radosťou do mňa bodala dýkami s otrávenými hrotmi.

Bujná fantázia má svoje úskalía. Keby som sa nestala spisovateľkou, bola by som zavretá vo vyčalúnenej miestnosti a hádzala sa o steny.

Keď mi zazvoní mobil, vďačná za rozptýlenie okamžite prijmem hovor. „Haló?”

„Čau, drahá! Ako sa máš? Dúfam, že neklesáš na duchu.“

Volá mi kamarátka Kelly. Zvolila trochu prehnane veselý tón a je dosť možné, že v nasledujúcich dňoch, len čo sa tu zabývam, dostanem ešte veľa takýchto rozjarených telefonátov od známych. Všetci natoľko túžia po tom, aby som sa dala dokopy, až ma to znepokojuje.

Ibaže dva roky im ubehli zrejme inou rýchlosťou než mne. Smútok ohýba a deformuje zákony času a fyziky, takže jeden okamih možno prežívať znova a znova.

„Ja nie, ale moje prsia, žiaľ, klesajú čoraz viac.“

„Pche! Máš najkrajšie prsia, aké som kedy videla.“

„Ďakujem za podporu, no pracuješ v zariadení pre seniorov. Väčšina prs, ktoré si videla, ovisla ešte za Cartera.“

„Všetko je relatívne. Pozri sa na to z lepšej stránky. Keby si bola nahá a potrebovala sa zohnúť, aby si, povedzme, niečo podpísala, nemusela by si si zastrčiť prsník pod pazuchu, aby ti nezavadzal.“

Spomeniem si na tú atraktívnu blondínku oproti, ktorá má prsia také pevné, že je na ne prikrátka aj gravitácia, a to aj v polohe ležmo. „Určite je čo oslavovať,“ zareagujem úsečne.

„Koľko hodín je v Paríži? Viac či menej než tu?“

„Mám náskok šesť hodín. Naozaj si to nepamätáš? Veď si tu už toľkokrát bola!“

Kelly si povzdychne. „Už si nič nepamätám. Mike sa mi stále smeje, že mám pamäť ako sito.“

„To ani náhodou, Kell. Máš štyri deti, pracuješ na plný úväzok a tvoj manžel je presvedčený, že na domáce práce je kvalifikovaný len človek s vaječníkmi. Prestaň sa kritizovať.“

Kelly na to povie čosi nezrozumiteľné.

„Čo vravíš? Prepáč, nepočula som ťa.“

Priveľmi ma upútal adonis, ktorý sa práve posadil za náprotivný stôl.

Uvediem krátky rozbor pre budúce generácie. Alebo ho preskočte a predstavte si žrebca v najlepších rokoch, čo spomalene cvála po pláži, hodvábná hriva mu veje ako vlajka a lesklá sršť sa mu leskne v slnečných lúčoch.

Neznámy muž má strapaté hnedé vlasy dlhé po široké plecيا, bradu s jamkou, ktorú by mu závidel aj Superman, a napriek svojej impozantnej veľkosti sa pohybuje ladne. Má na sebe bielu košeľu vykasánú z vyblednutých džínsov, na výraznej čeľusti sa mu vyníma strnisko, na zápästí má kožený náramok a vyžaruje z neho taký mocný živočíšny magnetizmus, že ho cítim až sem.

A očividne nie som sama, súdiac podľa pozornosti, ktorú vyvoláva medzi ostatnými hosťami. Hlavy sa k nemu otáčajú, akoby ich ťahali neviditeľné nitky.

Úžasný neznámy si však kradmé pohľady mužov ani žien vôbec nevšíma.

Nepochybne je na ne zvyknutý. Ako by povedala Kelly, je to kvalitný steak. Len sa pozrite, aký je mäkký a šťavnatý!

Je to tak. Všetkým z neho padá sánka.

Keby ste ma poznali, vedeli by ste, že takto opisujem málokoho.

A, panebože, tie oči! Modrejšie než obloha, olemované hustými čiernymi mihalnicami. Dívajú sa hypnotizujúco a prenikavo. Určite by som našla ešte ďalšie sugestívne, zmyselné prívlastky, no momentálne mi už žiadne nenapadajú, pretože mozog mi vypovedal službu, len čo som si zhrozene uvedomila, ako uprene naňho hľadím.

A on sa pozerá na mňa.

„Pýtala som sa, či si už bola v Café Blanc!“ zahučí Kelly, akoby som od začiatku telefonátu mala problémy so sluchom. „Nezabudni Henrimu povedať, že som ťa tam poslala ja, inak ti naučítuje dvojnásobok. Je to rodený podvodník!“

Posledné slová vysloví láskyplne. Nič ju neteší viac ako trvalé priateľstvá, ktoré nadviaže, keď sa ju niekto neúspešne pokúsi podviesť.

Majiteľ kaviarne ju pri jej prvej návšteve Paríža počas štúdia na vysokej škole považoval za ničnetušiacu americkú turistku a naučtoval jej horibilnú sumu. Hádka, ktorá sa strhla, sa stala miestnou legendou. Keď som sa hosteske predstavila ako Kellina priateľka, spýtala sa ma, či Kelly ešte vždy uchováva Henriho ľavý semenník v nádobe na kuchynskej linke. S vážnou tvárou som jej odvetila, že ho má v chladničke.

„Práve som tam,“ prezradím jej a opätujem neznámemu mužovi pohľad.

„Paráda! Je fantastická, však?“

Neznámy mi sklízne žeravým pohľadom na ústa. Zatne zuby. Potom si obližne plné pery.

Prepána... mám nával horúčavy alebo mi niekto práve podkúril pod stoličkou?!

Nech je to čokoľvek, je to pre mňa nový pocit. Celé roky moje telo necítilo nič okrem smrteľného chladu. „Je... úžasná,“ pritakám chabo.

„Čože?“ zafuní Kelly. „Drahá, nepočujem ťa dobre! Hovor hlasnejšie!“

„Povedala som, že je úžasná!“

Zjaví sa pri mne zachmúrený čašník bez brady a s nosom ako zobák tukana. Ukazuje na môj telefón a melie čosi po francúzsky.

Nerozumiem mu, no asi viem, čo chce povedať: *Ste nezdvorilá. Typická Američanka! Nechcete sa nabudúce vykadiť na Eiffelovku?*

Zagánim naňho. Kiežby tá nádoba na semenníky naozaj existovala, hneď by som do nej pridala ďalšie. „Musím končiť, Kell. Zavolám ti neskôr, dobre?“

Kým ukončím hovor, ešte počujem jej krik.

Čašníik položí na stôl účet a uprene sa na mňa zadíva. Okato mi naznačuje, aby som sa porúčala, nech môže k môjmu stolu usadiť jeden z tých očarujúcich párov, ktoré čakajú v rade pri dverách.

Aj by som odišla, no kretení vo mne prebúdajú tvrdohlavú Sicíľčanku, ktorej gény v sebe nosím. Sarkasticky sa naňho usmejem. „Ešte jedno espresso, prosím. A ponuku dezertov.“

„Dezertov? Veď ste si neobjednali ani hlavné jedlo.“

Hovorí po anglicky s výrazným prízvukom. Spýtavo na mňa hľadí s nadvihnutým kútikom úst.

Ešte som nestretla človeka, ktorý dokáže dať najavo pohrdanie celým telom.

„Vždy ste taký všímavý alebo som výnimka?“ podpichnem ho.

Zafučí, zaffka obrovskými nozdrami a odvráti sa.

V tej chvíli začujem tlmený smiech.

Rozčuľuje ma, že presne viem, kto je jeho pôvodca. Nemusím sa ani obzrieť, aby som vedela, že modrooký žrebec sledoval moju krátku interakciu s čašníkom a dobre sa baví.

Preto sa neobzriem. Nemám záujem byť terčom posmechu pre frajera, ktorý ohúril polovicu reštaurácie.

Viem, asi je to zvláštny predsudok, no odjakživa som bola presvedčená, že morálne zásady muža sú nepriamo

úmerné jeho vzhľadu. Chlapovi, ktorý môže mať ktorúkoľvek ženu v dosahu, jednoducho nemožno veriť. Takáto moc skazí aj tú najsvätejšiu dušu.

Ignorujem okolie, nastavím tvár teplým slnečným lúčom a zavriem oči.

„Smiem?“ spýta sa hlboký hlas.

Prekvapene otvorím oči. Modrooký neznámy stojí vedľa môjho stola a díva sa na mňa, ruku má položenú na operadle stoličky oproti mne. Jeho sebavedomý postoj naznačuje, že počíta s mojím súhlasom. Má smolu.

Odmietam byť taká predvídaťelná.

„Nie. Na niekoho čakám.“

Na moju odpoveď kašle a sadne si.

Idiot! Opäť si vymieňame pohľady, tentoraz zblízka. Napriek mojej nevôli voči jeho peknej tvári a manierom musím uznať, že je nesmierne príťažlivý. Časť svojej DNA zodpovednej za takú výraznú čeľusť by mal naklonovať a darovať tomu čašníkovi bez brady.

Uprene sa na mňa zahľadí a vyhlási: „Rád by som vás nakreslil.“

Aj vám lezie na nervy, keď muž otvorí ústa a všetko pokazí?

Asi by ma nemalo prekvapiť, že tento chlap sa neobťažoval zvoliť lepšiu úvodnú vetu, než je táto lacná fráza, ktorú na mňa vybalil. Ženy sa mu pravdepodobne hádzu k nohám už od narodenia. Okrem toho, taký fešák má iba zriedka rovnako rozvinutý intelekt. Aj tak však mám čo robiť, aby som neprevrátila oči.

„Len tak zo zvedavosti, funguje to?“

Zmätene sa zachmúri. „Čo má fungovať?“

Jeho angličtina je dokonalá. Nemá žiadny prízvuk, ani francúzsky, ani nijaký iný. Očividne sem prišiel na

dovolenku z krajiny krásavcov, ktorí nepoznajú slovo nie, pretože ho v živote nepočuli.

„Myslím tú vetu: ‚Rád by som vás nakreslil.‘ Naozaj na to ženy naletia?“

Nakloní hlavu a pozorne sa na mňa zahľadí. „Myslíte si, že vám robím návrhy.“

Je to konštatovanie, nie otázka. Vyhlásenie zdôraznené náznakom smiechu.

Razom sa cítim trápne.

Ten chlap sa ma nepokúša zbaliť. Jeho pohľady neboli pohľadmi muža, ktorého žena sexuálne priťahuje. Očividne ma považuje za osamelú a smutnú osobu, ktorá tu vytŕča ako neskrotná a nežiaduca burina medzi ružami. A tak je iba zvedavý.

Naoko nonšalantne a odmietavo mávnem rukou. „Moja chyba. Prepáčte.“

„To nič. Naozaj vám robím návrh.“

Zažmurkám. A potom znova. A znova. Už sa necítim ponížene a trápne, som iba načisto zmätená a žmurkám ako pomätená sova.

Zadívam sa na obrus a na svoju ruku, ktorú mám položenú na stole. Mierne sa mi chveje. Modrooký muž pokračuje konverzačným tónom, akoby mi pred chvíľou nevzal vietor z plachát.

„Myslím tým, že by som vás rád portrétoval. Máte neuveriteľnú tvár. A oči máte..“

Odmlčí sa a hľadá vhodný prívlastok. „... utrápené,“ dodá potichu.

Moje neviditeľné štíty sa vztýčia, obklopia moje srdce a chránia ho pred úzkosťou, ktorá sa mi vzdúva v hrudi. Dlhو a starostlivo som si ich budovala a dosiaľ ma nesklamali. Až kým nezdvihnem zrak.

Keď sa nám však tentoraz stretnú pohľady, na silu toho jeho nie som pripravená.

Ako osemročná som stúpila na elektrický drôt pod napätím. Počas búrky sa poškodil stĺp elektrického vedenia a spadol nám na dvor. Zo zvedavosti som vybehla von, nezastavil ma ani otcov varovný výkrik, a od výboja, ktorý mi prešiel telom, keď som sa bosou nohou dotkla drôtu, som preletela cez polovicu dvora.

Pohľad do krásnych modrých očí neznámeho muža vo mne vyvolal úplne rovnaké pocity.

„Som James.“

Hlas má odrazu chrapľavý. Pôsobí napäto, akoby sa ma túžil dotknúť.

Alebo sa len roztáča koleso mojej predstavivosti.

„Olivia,“ vytisnem zo seba.

Zavládne ticho, v ktorom zvuky kaviarne doslova burácajú. Príbory trieskajú o taniere. Tlmené rozhovory sa menia na vreskot, ktorý trhá uši. Horúčava sa mi šíri z líc až na krk a pulz sa mi zrýchľuje.

Ešte nikdy sa na mňa muž nepozeral tak odhaľujúco a neúprosne prenikavo.

Pripadám si ako nahý.

Mám pocit, že ma skutočne vníma.

Keď sa vedľa mňa objaví čašník, takmer vyskočím z kože.

„Madam.“ Povýšenecky mi podáva lístok s ponukou dezertov a posmešne sa mi ukloní.

„Rozmyslela som si to. Zaplatím a pôjdem, ďakujem.“ Schmatnem kabelku a hľadám v nej peňaženku.

„Vraveli ste, že na niekoho čakáte,“ pripomenie mi James.

„Klamala som.“

James sa oprie o stoličku a nespúšťa zo mňa zrak. Čašníčk si nás obzerá, potom zdvihne obočie a povie niečo po francúzsky Jamesovi, ktorý pokrúti hlavou.

Mám dojem, že sa poznajú a že James je tu pravidelným hosťom. Viac sem nevkočím.

Hodím niekoľko bankoviek na malý čierny plastový podnos s účtenkou a vstanem. V náhlivosti zavadím o stôl a prevrhnem pohár. Márne sa snažím ignorovať, ako si ma tri mladé ženy pri vedľajšom stole prezerajú a čosi si šepkajú.

Ten škodoradosný chichot! Tie uštipačné, posmešné úsmevy!

Jedného dňa budú ako ja, tesne pred štyridsiatkou, so striami, s vráskami a s novým súcitom s ľuďmi, ktorý v človeku prebudí len rozklad vlastného tela a ťarcha zničených snov. Zatiaľ sú však krásne a samolúbe, presvedčené o svojej nadradenosti nad nešikovnou turistkou, ktorá s hrôzou uteká pred prvým skutočným pocitom, čo sa v nej po dlhých rokoch prebudil.

Cestou von sa neobzriem, no cítim na sebe Jamesov žeravý pohľad.

Netuším odkiaľ, no tentoraz viem, že to nie je iba moja predstavivosť.